

Sygn. akt X GC 80/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : **SSO Lesław Zieliński**

Protokolant: **Aleksandra Ciesińska**

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Niemcy**

przeciwko : **M. W. (W.)**

o zapłatę kwoty 19.745,00 euro i 170,62 zł

a) zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) K.-B. Niemcy kwoty z odsetkami w stopie 7 % w skali rocznej od:

- 1) 85,00 euro (osiemdziesiąt pięć euro) od dnia 31 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty,
- 2) 1.615,00 euro (tysiąc sześćset piętnaście euro) od dnia 10 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 3) 2.800,00 euro (dwa tysiące osiemset euro) od dnia 23 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty
- 4) 10.445,00 euro (dziesięć tysięcy czterysta czterdzieści pięć euro) od dnia 14 października 2013 roku do dnia zapłaty
- 5) 4.800,00 euro (cztery tysiące osiemset euro) od dnia 26 października 2013 roku do dnia zapłaty,
- 6) 170,62 (sto siedemdziesiąt 62/100) zł od dnia 30 grudnia 2014 r. z polskimi odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty,

oraz kwotę 9.252,00 (dziewięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt dwa 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

b) umarza postępowanie odnośnie odsetek w pozostałym zakresie.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X GC 80/15

UZASADNIENIE

Powód (...) K. – B.

w Niemczech wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 19.745 Euro oraz kwoty 170,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. W uzasadnieniu powództwa powód wskazał, że sprzedał na rzecz pozwanego towar dostępny w jego ofercie handlowej. W związku ze sprzedażą wystawił na rzecz pozwanego faktury VAT wskazując w nich termin zapłaty należności. Pozwany pomimo odbioru towar nie dokonał za niego płatności w pełnej wysokości. Powód w związku z tym podjął działania windykacyjne i w związku z tym przysługuje mu rekompensata za koszty odzyskania należności w wysokości 40 euro na podstawie art. 10 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwany nie kwestionował swojego zadłużenia ani co do samego faktu jego istnienia, ani co do wysokości. Powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów tłumaczenia przysięgłego w wysokości

1.107 zł i wskazał, że prawem właściwym do rozpoznania sprawy pomiędzy stronami będzie prawo niemieckie, które przewiduje 3 –letni okres przedawnienia roszczeń.

W dniu 21 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w którym, uwzględnił powództwo w całości.

Od powyższego nakazu sprzeciw wywiódł pozwany zaskarżając nakaz w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu i zwolnienie go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał okoliczności wskazane w pozwie wskazując, że brak zapłaty był wynikiem złej sytuacji materialnej i braku płynności finansowej. Pozwany zaproponował powodowi zakończenie istniejącego sporu poprzez zawarcie ugody sądowej wnosząc o wyznaczenie w tym zakresie rozprawy. W przypadku braku zgody na powyższe pozwany wniósł o rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty i zwolnienie go z ponoszenia jakichkolwiek kosztów procesu.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że pozwany nie przedstawił, żadnych propozycji ugodowych.

Na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2015 roku powód ograniczył wysokość żądanych odsetek do 7% w skali rocznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) K. – B.

w Niemczech sprzedał na rzecz Pozwanego towar dostępny w swojej ofercie handlowej na podstawie zawartej pomiędzy stronami Ogólnych Warunków Handlowych i zamówień pozwanego . W związku ze sprzedażą powód wystawił faktury VAT w których określił terminy płatności poszczególnych kwot. Zamówiony towar został przez powoda dostarczony pozwanemu. Pozwany na poczet faktur dokonał częściowych wpłat.

(dowód: ogólne warunki współpracy zamówienia, dowody dostawy, faktury VAT k 15 - 36)

Powód reprezentowany przez firmę windykacyjną wzywał pozwanego do uiszczenia wskazanych należności

(dowód: wezwania do zapłaty k 37- 45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedstawionych przez powoda których pozwany nie kwestionował. Stan faktyczny pomiędzy stronami nie był sporny.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W niniejszej sprawie pomiędzy stronami nie było sporne, że zawarły umowę sprzedaży, która przez powoda jako sprzedawcę została wykonana. Pozwany za dostarczony przez powoda towar nie uiszczył w całości płatności, co zostało przyznane przez pozwanego, który uznał powództwo, wnosząc jedynie o rozłożenie należności na rzecz powoda na raty.

Właściwość Sądu Okręgowego w Gliwicach wynika z pkt 10.2 Ogólnych Warunków Handlowych z dnia 1 stycznia 2012 roku z którego wynika, że powód może wybrać sąd właściwy do rozstrzygnięcia sprawy pomiędzy sądem właściwym dla powoda a siedzibę zamawiającego (pozwanego) lub innej ustawowej siedzibie sądu właściwego. Powód wnosząc powództwo do Sądu Okręgowego w Gliwicach skorzystał z uprawnienia i wybrał sąd właściwy ze względu na siedzibę zamawiającego i tym samym dla rozstrzygnięcia sprawy będą miały zastosowanie przepisy procedury cywilnej właściwe dla polskiego postępowania cywilnego (kpc) .

W niniejszej sprawie zastosowanie zgodnie z umową stron ma materialne prawo niemieckie co wynika z 10. 1 OWH (k 21).

Zgodnie z art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Sąd Okręgowy podziela wyrażone w doktrynie i judykaturze stanowisko, że ustanowiona w art. 320 k.p.c. norma ma charakter wyjątkowy, gdyż może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W doktrynie wyrażono pogląd uznający wymienioną przesłankę za spełnioną wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową dłużnika wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby w takiej sytuacji wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Trafnie też podkreślono w judykaturze, że ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 grudnia 2014 r. V ACa 235/14). Z treści tego uregulowania wynika jego szczególna, wyjątkowa natura, której konsekwencją jest możliwość stosowania go w razie zaistnienia szczególnie uzasadnionych wypadków, należących do sfery majątkowej pozwanego. Rzeczą pozwanego jest wykazanie istnienia tych wypadków.

W rozpatrywanej sprawie, reguła dowodowa z art. 6 k.c. nakładała na pozwanego zobowiązanie wykazania przesłanek wynikających z art. 320 kpc pozwalający Sądowi na rozłożenie zasądzonej należności na raty. Pozwany tych okoliczności nie wykazał. Pozwany nie wykazał, że brak płatności powodowi za dostarczony towar spowodowane było nadzwyczajnymi okolicznościami. Nie są nimi zła sytuacja materialna i brak płynności finansowej. Pozwany w sprzecznie nie przedstawił, żadnych propozycji ugodowych i nie przedstawił, żadnych dokumentów z których wynikałaby jego sytuacja majątkowa. Pozwany nie dołączył również tych dokumentów w związku z wezwaniem pozwanego do wykazania jego sytuacji majątkowej celem rozpoznania jego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych (k 82,84).

Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego poza obowiązkiem zapłaty ceny za dostarczone towary wraz z odsetkami, także koszty dochodzenia przez powoda należności od pozwanego, za pośrednictwem przedsiębiorstwa zajmującego się windykacją długów w wysokości 170,62 zł stanowiącego równowartość 40 euro. Kwota ta wynika z art. 10 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 ustawy w/w, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. W tym zakresie Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi kwoty równowartości 170,62 zł wraz z polskimi odsetkami ustawowymi od dnia 30 grudnia 2014 roku.

Na marginesie należy wskazać, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, gdyż wniósł on pozew dnia 30 grudnia 2014 roku, a najwcześniejsze roszczenie powoda stało się wymagalne dnia 31 grudnia 2011 roku. Termin przedawnienia wynikający z art. 199 i 195 BGB wynosi między przedsiębiorcami 3 lata i rozpoczyna swój bieg z końcem roku, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Na koszty postępowania zasądzone od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108§ 1 kpc w wysokości 9.252 zł składają się: koszty opłaty sądowej od pozwu, koszty zastępstwa powoda przez profesjonalnego pełnomocnika, koszty tłumaczenia oraz koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę i jego noclegu.

SSO Lesław Zieliński